

telse Sted af en Lærer, uden at vedkommende har bestaaet den anordningsmæssige Eksamen, der bestemmer Ministeriet, om og i hvilket Omfang vedkommende Lærer kan faa en Del af den Tid, han har virket som Lærer udenfor den offentlige Skole, medregnet i sin Tjenestealder.

Der er enkelte Lærere omkring i Landet, som ere ansatte i Henhold til denne Ret for Kultusministeriet til at dispensere fra Skolelovens Fordringer, og der blev sikkert i Fjor hos disse ueksaminerede Lærere vakt en Forventning om, at de, for saa vidt de havde haft Lærervirksomhed udenfor den offentlige Skole, ogsaa vilde faa en Del af denne Tid medregnet i deres Tjenestealder. I alt Fald har jeg faaet Vished for, at denne Forventning er bleven vakt hos saadanne Lærere, og jeg mener, at denne Forventning har sin Berettigelse. Ganske vist saa jeg det i Fjor som et svagt Punkt i Loven, at Retten for disse Lærere til at faa en Del af den omtalte Virksomhed medregnet i Anciennetiden ikke blev lovfæstet, idet det blev overladt til Kultusministeren at træffe nærmere Bestemmelse om, hvorvidt en saadan Virksomhed kunde medtages i Tjenestealderen, men jeg gik dog ud fra, at den højtærede Kultusminister vilde forsøge, om det ikke var muligt at give denne Bestemmelse i Loven en Fortolkning, der saa vidt muligt var i disse Læreres Favør, uden at man derved kom til at begunstige de ved Dispensation ansatte Lærere paa de eksaminerede Læreres Bekostning. Imidlertid udkom der i Sommer et kultusministerielt Cirkulære, hvori man fortolkede visse Bestemmelser i Lønningsloven for Folkeskolens Lærere og Lærerinder, og i dette Cirkulære staaar der bl. a. angaaende Tjenestealderberegningen for de ueksaminerede og ved Dispensation ansatte Lærere, at for disses Vedkommende har Ministeriet truffet den Afgørelse, at de ikke kunne faa noget af den private Lærervirksomhed, som de have udført, medregnet i deres Anciennetid.

Jeg ser godt de Vanskeligheder, som for Ministeriet kunne være forbundne med at træffe en retfærdig Ordning af dette Forhold — ved en retfærdig Ordning forstaar jeg, som sagt, en Ordning, der saa vidt muligt er til Gunst for de ueksaminerede Lærere uden derfor at begunstige disse paa de eksaminerede Læreres Bekostning —, thi man har for de ueksamineredes Vedkommende ingen Rettesnor, hvorefter man skulde gaa frem, men er nærmest henvist til at medtage det hele.

Men det maa efter min Mening beklages, at Ministeriet i det nævnte Cirkulære har truffet den Afgørelse, som er truffen; thi ved at skrive Loven paa den Maade, det skete, altsaa stille disse Lærere den Mulighed i Udsigt, at de kunde faa en Privatlærervirksomhed medtagen i deres Anciennetid i Henhold til Ministerens Skøn, vakte man hos disse Lærere en Forventning om, at de i alt Fald for en Del vilde faa Privatlærervirksomheden medtagen i deres Tjenestealder, og denne Forventning er bleven skuffet ved det omtalte Cirkulære fra Kultusministeriet.

Uden i øvrigt at komme ind paa en Kritik af det kultusministerielle Cirkulære vil jeg henstille til den højtærede Kultusminister at give en nærmere Redegørelse for Grunden til, at Ministeriet har set sig nødsaget til at træffe den Afgørelse, at de vedkommende Lærere ingen Tjenestealder kunne faa for den Virksomhed, som de have udført udenfor den offentlige Skole. Jeg vilde for Resten ikke anse det for usandsynligt, at man kunde finde en Grænse og en Rettesnor, som kunde være vejledende i dette Forhold. Der er for de eksaminerede Læreres Vedkommende den Bestemmelse, at Tjenestealder kan ikke faas for den Virksomhed, der er udført før vedkommende Lærers 24de Aar, og en anden Bestemmelse gaar ud paa, at der heller ikke i Tjenestealderen kan medtages den Virksomhed, der er udført i de første 2 Aar, efter at Skolelærereksamen er bestaaet. Hvis man nu lagde de 24 og de 2 Aar sammen, bliver det i alt 26 Aar, og hvis man saa tænkte sig Forholdet ordnet paa den Maade, at det bestemtes: De ved Dispensation ansatte ueksaminerede Lærere, som have udført privat Lærervirksomhed, kunne ikke faa Anciennetid for den Del af deres Virksomhed, der er falden inden vedkommende Lærers fyldte 26de Aar, havde man i alt Fald en Aldersgrænse som Rettesnor. Men jeg skal i øvrigt indrømme, at jeg ikke har haft Tid til at overtænke det nærmere, og jeg skal derfor ikke udgive Ideen for brugbar, men kun henstille til den højtærede Kultusminister at tage disse Bemærkninger under velvillig Overvejelse.

Paa § 27 søges der bl. a. en Bevilling paa 1½ Mill. Kr. til Paabegyndelsen af Arbejde paa Anlægget af Dobbeltsporet gennem Fyn. Det er med en vis Beklagelse, jeg har lagt Mærke til, at den Sparommelighedssans, som der tales saa meget om, og som anbefales saa stærkt fra næsten alle Sider, her synes at have givet